

Zemřel RNDr. Luděk Hůrka, CSc.

(25. 3. 1933 – 21. 5. 2015)

Ivana H r a d s k á

Je mojí nemilou povinností napsat nekrolog o člověku, kterého jsem si velmi vážila a s jehož odkazem se setkávám v zoologickém oddělení Západočeského muzea v Plzni na každém kroku. Pan Luděk Hůrka zemřel 21. května po delší těžké nemoci a ráda bych právě na tomto místě, kde často publikoval své vědecké články, připomněla několik významných momentů z jeho života.

Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy absolvoval v roce 1964 a hned poté nastoupil do Západočeského muzea v Plzni na místo zoologa. Od roku 1966 byl aktivním členem Československé zoologické společnosti, od roku 1975 také Československé ornitologické společnosti. Jeho odbornou specializací byli savci, zvláště pak netopýři. Věnoval se však i ostatním obratlovcům a především jeho zásluhou disponuje zoologické oddělení rozsáhlým sbírkovým fondem. Byl spoluzakladatelem cizojazyčného vědeckého časopisu *Folia Musei Rerum Naturalium Bohemiae Occidentalis*. V rámci časopisu *Zprávy muzeí Západočeského kraje* působil jak odpovědný redaktor pro přírodovědné obory. Stál i u zrodu *Sborníku Západočeského muzea v Plzni – Příroda*. Zde od roku 1974 shromažďoval a pravidelně publikoval mimo jiné faunistická data pozorování obratlovců v Západních Čechách, která se stala velmi využívaným zdrojem informací nejen odbornou veřejností.

Vzhledem ke svým postojům v roce 1968 se nemohl za svůj aktivní vědecký život zúčastnit zahraničních konferencí a služebně byl v zahraničí pouze v Holandsku a jako člen expedice deníku *Pravda* v Itálii. Také kandidátskou práci mohl úspěšně obhájit až v roce 1990.

S dr. Hůrkou jsem se poprvé setkala osobně po mém nástupu do muzea na podzim roku 1989. V této revoluční době se konaly časté schůzky zástupců plzeňských kulturních institucí v jeho pracovně. Změna režimu pro něj byla velkým osobním zadostiučiněním, ale o politické kariéře neuvažoval a dál pracoval v Západočeském muzeu, tentokrát však v pozici ředitele. Tu vykonával bohužel pouze dva roky, pak byl nucen ze zdravotních důvodů odejít. Zástava srdce a následná částečná ztráta paměti vymazala z jeho mysli především milovanou zoologii.

Nikdy nezapomenu na první samostatný zoologický úkol, který mi dr. Hůrka zadal. Jezdila jsem pravidelně nabírat vzorek guana z letní kolonie netopýra velkého v Manětíně z důvodu zjištění vývoje netopýřích blech. Už tehdy jsem k němu vzhlížela s obrovským obdivem a úctou a pátravé pohledy spolucestujících z autobusu mi nevadily.

V mých vzpomínkách zůstane jako charismatický člověk, velmi schopný vědec (je až neuvěřitelné, co všechno dokázal stihnout) a gentleman se smyslem pro humor.

Bibliografie RNDr. Luděka Hůrky, CSc. byla zveřejněna v časopise *Erica* 11 (2003): 109–113.